

K obnově vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu

Josef Nepovím, Karel Frank

Obecně závazné právní předpisy stanovují povinnost vlastníků vodovodů nebo kanalizací pro veřejnou potřebu (dále také vodovody nebo kanalizace) hospodařit s tímto majetkem v péči řádného hospodáře, udržovat ho v řádném stavu a provádět jeho reprodukci tak, aby nedocházelo k ohrožování zdraví a bezpečnosti odběratelů, životního prostředí, či jiných chráněných zájmů. K vytváření rezervy finančních prostředků na reprodukci vodovodů a kanalizací slouží plán financování obnovy vodovodů a kanalizací. Cílem tohoto příspěvku je pojmenovat a připomenout téma obnovy vodovodů a kanalizací, jako další z témat zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu v platném znění (dále také ZVaK) a jeho prováděcí vyhlášky (vyhl. č. 428/2001 Sb.) v platném znění, důležitých pro obor vodovodů a kanalizací.

Úvodem

Jak už bylo uvedeno v příspěvku nazvaném „K zákonu o vodovodech a kanalizacích“ z čísla 10/2018 časopisu Sovak, vlastnictví vodovodů nebo kanalizací pro veřejnou potřebu je nejen svrchované právní panství nad touto infrastrukturou, ale též i zavazuje. Vodovody a kanalizace pro veřejnou potřebu jsou veřejným statkem (§ 490 obč. zák.). Kritériem určení veřejného statku není ve zjištění, kdo je vlastníkem vodovodu nebo kanalizace (zda je, či není v soukromém vlastnictví), ale v tom, jakému účelu má sloužit nebo slouží. Jde o infrastrukturu, která slouží k obecnému užívání. Z důvodu veřejného zájmu, resp. veřejné potřeby a plnění povinnosti obnovy vodovodů a kanalizací stanovené zákonem nemůže legálně nastat situace, že vodovod či kanalizace pro veřejnou potřebu zaniknou zchátráním. Odstranění stavby vodovodu nebo kanalizace pro veřejnou potřebu lze povolit jen tehdy, nebude-li stavba vodovodu nebo kanalizace, případně jejich část využívána (nebude-li mít žádné odběratele), čímž ztratí status veřejného statku, případně bude-li stavba vodovodu nebo kanalizace nahrazena jiným vodovodem nebo kanalizací.

ZVaK ukládá vlastníkům a provozovatelům vodovodů a kanalizací plnění celé řady povinností. Jednou z dalších prvotních a zásadních povinností vlastníků vodovodů a kanalizací, představuje povinnost zpracovat a realizovat plán financování obnovy vodovodů nebo kanalizací a povinnost vytvářet rezervu finančních prostředků na obnovu vodovodů nebo kanalizací a dokládat jejich použití pro tyto účely. Tyto povinnosti jsou konkrétně dány ustanoveními §§ 8, odst. 1 a 11 ZVaK. Protože vodovody a kanalizace jsou věcmi v právním slova smyslu, vodními díly a stavbami, vztahují se na ně také příslušná ustanovení občanského zákoníku, vodního zákona a zákona stavebního.

Legislativní zakotvení povinnosti zpracovat a realizovat plán financování obnovy má pomoci s naplňováním Směrnice Evropského parlamentu a rady 2000/60/ES ustávající rámec pro činnost v oblasti vodní politiky Evropské unie. Tato směrnice v jednom ze čtyř nejdůležitějších cílů požaduje aby „**uživatel nesl náklady na zajišťování a užívání vody odrážející její skutečnou cenu**“. Tento cíl znamená samofinancovatelnost v plném rozsahu do obnovy infrastruktury i v oboru vodovodů a kanalizací. Náklady obnovy vodovodů a kanalizací je nutné zajistit zahrnutím do cen pro vodné a stočné u všech subjektů, a tím sblížit podmínky na vodárenském trhu.

Právní základ

Právní základ k povinnosti reprodukce vodovodů a kanalizací, k povinnosti zpracovat a realizovat plán financování obnovy vodovodů nebo kanalizací a k povinnosti vytvářet rezervu finančních prostředků na obnovu vodovodů nebo kanalizací a dokládat jejich použití pro tyto účely je dán:

- **Občanským zákoníkem v platném znění (č. 89/2012 Sb.)**, který v § 1012 stanoví: „Vlastník má právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit. Vlastníku se zakazuje nad míru přiměřenou poměrům závažně rušit práva jiných osob, jakož i vykonávat takové činy, jejichž hlavním účelem je jiné osoby obtěžovat nebo poškodit“.
- **Zákonem o vodách v platném znění (č. 254/2001 Sb.)**, který v § 59, odst. 1, písm. b) stanoví: „Vlastník vodního díla je povinen udržovat vodní dílo v řádném stavu tak, aby nedocházelo k ohrožování zdraví a bezpečnosti osob, životního prostředí, či jiných chráněných zájmů“.
- **Stavebním zákonem v platném znění (č. 183/2006 Sb.)**, který v:
 - § 137, odst. 1 stanoví: „Stavební úřad nařídí vlastníku stavby nezbytné stavební úpravy, vyžaduje-li to veřejný zájem z důvodů ohrožení zdraví a bezpečnosti osob, životního prostředí, či jiných chráněných zájmů“,
 - § 154, odst. 1 stanoví: „Vlastník stavby je povinen udržovat stavbu po celou dobu její existence“.
- **Zákonem o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu v platném znění (č. 274/2001 Sb.)**, který v:
 - § 1, odst. 2 stanoví: „Vodovody a kanalizace pro veřejnou potřebu se zřizují a provozují ve veřejném zájmu“,
 - § 1, odst. 3 stanoví: „Tento zákon se vztahuje:
 - a) na vodovody a kanalizace, pokud je trvale využívá alespoň 50 fyzických osob, nebo pokud průměrná denní produkce z ročního průměru pitné nebo odpadní vody za den je 10 m³ a více,
 - b) na každý vodovod nebo kanalizaci, které provozně souvisejí s vodovody a kanalizacemi podle písmene a)“,
 - § 1, odst. 5 stanoví „Vodoprávní úřad může na návrh nebo z vlastního podnětu rozhodnutím stanovit, že se tento zákon vztahuje též na vodovody a kanalizace neuvedené v odstavci 3, jestliže je to v zájmu ochrany veřejného zdraví, ochrany zdraví zvířat nebo ochrany životního prostředí a jsou-li na vodovod nebo kanalizaci připojeni alespoň dva odběratelé“.

- § 2, odst. 9 stanoví: „Obnovou je výměna části vodovodu, úpravy vody, kanalizace nebo čistírny odpadních vod, která je inventárně sledovanou částí majetku vlastníka nebo samostatnou položkou uvedenou ve vybraných údajích majetkové evidence, za účelem prodloužení životnosti stavby a s ní související technologie“.
- § 8, odst. 1 stanoví: „Vlastník vodovodu nebo kanalizace je povinen zajistit jejich plynulé a bezpečné provozování, vytvářet rezervu finančních prostředků na jejich obnovu a dokládat jejich použití pro tyto účely“.
- § 8, odst. 11 stanoví: „Vlastník vodovodu nebo kanalizace je povinen zpracovat a realizovat plán financování obnovy vodovodů nebo kanalizací, a to na dobu nejméně 10 kalendářních let. Obsah plánu financování obnovy vodovodů a kanalizací včetně pravidel pro jeho zpracování stanoví prováděcí předpis“.
- § 33, odst. 2, písm. g) stanoví: „Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako vlastník vodovodu nebo kanalizace dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 8 odst. 11
 1. nevypracuje nebo nerealizuje plán financování obnovy vodovodů a kanalizací,
 2. zpracuje plán financování obnovy vodovodů a kanalizací odchylně od prováděcího právního předpisu vydaného k provedení ustanovení § 8 odst. 11, nebo
 3. nevytváří prostředky na obnovu nebo nedoloží doklady o použití prostředků na obnovu podle § 8 odst. 1“.
- § 33 odst. 9, písm. c) stanoví: „Za správní delikt podle § 33 odst. 2, písm. g) se uloží pokuta do 1 000 000,- Kč“.
- odst. 3 Čl. II zák. č. 76/2006 Sb. – Přejícná ustanovení stanoví: „Plán financování obnovy vodovodů a kanalizací musí být zpracován nejpozději do 31. prosince 2008“.
- **Prováděcí vyhláška k zákonu o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu (č. 428/2001 Sb.), v platném znění** (dále také prováděcí vyhláška), která v § 13 stanoví: „Obsahem plánu financování obnovy vodovodů a kanalizací je:
 - a) vymezení infrastrukturního majetku v členění podle vybraných údajů majetkové evidence v reprodukční pořizovací ceně vypočtené podle příloh č. 1 až 4 k této vyhlášce,
 - b) vyhodnocení stavu majetku vyjádřené v procentech opotřebení,

- c) uvedení teoretické doby akumulace finančních prostředků,
- d) roční potřeba finančních prostředků a její krytí a
- e) doklady o čerpání vytvořených finančních prostředků včetně faktur nebo jejich kopií.

Aktualizace plánu podle financování obnovy se provádí v kalendářním roce následujícím po kalendářním roce, kdy došlo ke změně hodnoty majetku vlastníka podle vybraných údajů majetkové evidence o více než 10 % hodnoty majetku uvedené v plánu financování obnovy, nejdéle však do 10 let od jeho zpracování, popřípadě od jeho poslední aktualizace. Každá provedená aktualizace je součástí původního plánu financování obnovy vodovodů a kanalizací.

Plán financování obnovy vodovodů a kanalizací musí být zpracován tak, aby sloužil k vytváření rezervy finančních prostředků na obnovu vodovodů a kanalizací.

Zpracování plánu financování obnovy se provádí podle přílohy č. 18 této vyhlášky.

Obecně

Jak už bylo uvedeno, rozumná obnova vodovodů a kanalizací je jednou ze základních povinností vlastníků této vodárenské infrastruktury. Na vlastnictví vodárenské infrastruktury sloužící veřejné potřebě se v ČR ve většině případů podílejí města a obce, a to přímo, prostřednictvím svazků a sdružení, nebo majetkovou účastí v obchodních korporacích a jiných právníckých osobách. Proto municipality by tak měly mít zásadní vliv na rozhodování o investicích do obnovy vodovodů a kanalizací, neboť prostřednictvím tohoto vlivu by mohly usilovat o lepší uspokojování potřeb svých občanů. Podmínky pro obnovu vodárenské infrastruktury jsou v zájmu péče o zdraví lidu, životního prostředí a z dalších důvodů hodných veřejnému zájmu.

Úvodní ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu stanovují, že vodovody a kanalizace pro veřejnou potřebu se zřizují a provozují ve veřejném zájmu. Proto vlastnictví vodovodů nebo kanalizací pro veřejnou potřebu má významnou společenskou funkci. Je sice dán fakt, že z občanského zákoníku vyplývá, že vlastnické právo je právem absolutním, že vlastník vodovodu nebo kanalizace nakládá s touto in-

frankstrukturou volně, to jest přímo a svou mocí, která je nezávislá na moci kohokoli jiného, to však neznamená absolutní volnost a neznamená to, že si vlastník s vodovodem nebo kanalizací může dělat, co chce. Volnost vlastníka vodárenské infrastruktury je limitována dvojitým způsobem. Jednak to jsou meze zákona a jednak také subjektivní práva jiných osob. Přerušit dodávku vody vodovodem pro veřejnou potřebu a odvádění odpadních vod kanalizací pro veřejnou potřebu z důvodu zániku jejich životnosti není možné. Je-li vodovod nebo kanalizace v havarijním stavu, vodoprávní úřad, jako speciální stavební úřad nemá podle jiné právní úpravy, než podle stavebního zákona možnost nařídít stavební úpravy (obnovu vodovodu nebo kanalizace) jiné osobě, než jejímu vlastníku.

Vodní zákon stanovuje povinnost vlastníků vodních děl (též u vodovodů a kanalizací) hospodařit s tímto majetkem v péči řádného hospodáře, udržovat ho v řádném stavu tak, aby nedocházelo k ohrožování zdraví a bezpečnosti odběratelů, životního prostředí, či jiných chráněných zájmů. Tato povinnost byla počátkem roku 2006 zdůrazněna legislativně, kdy zákon o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu byl novelizován zákonem č. 76/2006 Sb., který s účinností 15. března 2006 stanovil povinnost vlastníkům vodovodů a kanalizací zpracovat a realizovat plán financování obnovy této vodárenské infrastruktury. Obnova vodovodu a kanalizací znamená zejména realizaci takových technických opatření, jež odstraňují částečné nebo úplné morální a fyzické opotřebení formou výměny částí vodovodu, úpravny vody, kanalizace nebo čistírny odpadních vod. Realizaci takových technických opatření je zajištěno zachování původních užitných hodnot majetku a prodloužení životnosti stavby, popř. technologie. K 1. lednu 2014 byla povinnost zpracovat a realizovat plán financování obnovy vodovodů a kanalizací zákonem č. 275/2013 Sb., (novela ZVaK) rozšířena o další povinnost, a to že vlastník vodovodů a kanalizací je také povinen přímo vytvářet rezervu finančních prostředků na obnovu této vodárenské infrastruktury a dokládat jejich použití pro tyto účely. Odpovědně přistupovat k obnově vodárenské infrastruktury je motivována zejména potřebou udržovat tento majetek trvale v provozuschopném stavu tak, aby plnil svůj základní účel, a to uspokojování veřejné potřeby v oblasti zásobování pitnou vodou a odvádění odpadních vod a současně mohl být tento majetek provozován s odpovídající hospodárnou efektivitou. Plán financování obnovy vodovodů a kanalizací musí být zpracován tak, aby sloužil k vytváření rezervy finančních prostředků na obnovu vodovodů a kanalizací. Obsahem plánu financování obnovy vodovodů a kanalizací je vymezení infrastrukturálního majetku v členění podle vybraných údajů majetkové evidence v reprodukční pořizovací ceně vypočtené podle Metodického pokynu Ministerstva zemědělství, vyhodnocení stavu majetku vyjádřené v % opotřebení, uvedení teoretické doby akumulace finančních prostředků, roční potřeba finančních prostředků a její krytí a doklady o čerpání vytvořených finančních prostředků včetně faktur nebo jejich kopií. Konkrétní zpracování plánu financování obnovy vodárenské infrastruktury se provádí podle přílohy č. 18 prováděcí vyhlášky. Přehled o tvorbě a čerpání prostředků na obnovu, zpracovaný ve vazbě na plán financování obnovy vodovodů a kanalizací v jednotlivých letech se dokládá v rámci porovnání podle § 36 odst. 5 zákona s odkazem na přílohu č. 20 prováděcí vyhlášky. Je třeba připomenout, že prováděcí vyhláška č. 428/2001 Sb. byla koncem roku 2017 novelizována (vyhl. č. 448/2017 Sb.) s tím, že novelizované přílohy č. 18 a 20 nabývají účinnosti 1. ledna 2020.

K postupu zpracování tabulky plánu financování z přílohy č. 18 z teoretického hlediska lze uvést to, že základem pro vyplnění je tabulka č. 4 přílohy. Podstatný fakt je ten, že uvedená povinná tabulka ve sloupci 2 předepisuje dělení majetku v členění na skupiny podle § 5 ZVaK (4 skupiny). Povinné hodnoty v dalších sloupcích (hodnota majetku, stav opotřebení v %, teo-

retická doba akumulace a finanční prostředky zajišťované na obnovu v jednotlivých letech se uvádějí v sumárních hodnotách. V případě vyplnění pro skupinu (např. vodovody) se uvedou všechna IČME, která jsou obsažena v této sumární hodnotě. Jednotlivé položky skupin podle vybraných údajů majetkové evidence je možné uvádět samostatně, popřípadě členit na části podle technického hlediska, provozního hlediska nebo ve vazbě na realizaci obnovy, vždy se však musí uvést součet pro skupinu položek podle vybraných údajů majetkové evidence. Toto umožňuje dostatečný prostor pro individuální přístup každého vlastníka.

Z praktického hlediska lze zpracovat plán financování obnovy jednotlivě pro každé IČME, neboť i u jednoho vlastníka existují různé typy např. vodovodních sítí o různém materiálu, různé době životnosti, různého opotřebení atd., které jsou zařazeny pod jedno IČME. Bez výpočtu pro jednotlivé sítě není možné určit reálnou hodnotu majetku a další předepsané hodnoty tabulky č. 4 přílohy. Výše uvedené možnosti zpracování jsou vlastně „podrobnou verzí plánu financování obnovy“. Vlastníkům se doporučuje zpracování podrobnější verze zvláště z hlediska přesnějšího stanovení stavu majetku, a to po menších částech infrastrukturálního majetku, např. po jednotlivých objektech čistírny a v členění na stavební a technologickou část. Efekty takto podrobného hodnocení mají větší význam pro stanovení priorit při obnově než pro stanovení objemu prostředků zahrnovaných do ceny pro vodné a stočné. Ve většině případů metodiky pro vyhodnocení potřeby pracují na principu multikriteriálního vyhodnocení. Druhou alternativou vyplnění pro skupinu majetku (např. řádek 2 a 3) je použití pouze odborného technicko-ekonomického odhadu bez podrobné specifikace. Tuto hodnotu použijeme samostatně a vyplníme ji do sloupce 2 a 3, 4 a 5, atd. U menších vlastníků, kde neprobíhá průběžná obnova, je nutné nezapomenout na § 8 odst. 1 ZVaK, to je vytváření rezervy finančních prostředků na obnovu vodovodů a kanalizací a dokládat jejich použití.

Ke stanovení procenta opotřebení vodovodů a kanalizací lze uvést to, že zásadní je při tvorbě plánu financování obnovy vyhodnotit stav majetku vyjádřené procentem opotřebení. Procento opotřebení je definováno jako poměr stáří objektu k jeho teoretické životnosti, u větších celků jako vážený průměr v reprodukční pořizovací ceně (viz příloha č. 18). Potřeba finančních prostředků vychází ze skutečného stáří sítí, objektů a jejich opotřebení. Doba akumulace prostředků do ukončení obnovy je stanovena výpočtem z průměrného procenta opotřebení a průměrné teoretické životnosti. Výši tohoto ukazatele může vlastník na základě svých provozních zkušeností podstatně ovlivnit výši prostředků na obnovu. Vlastník si podle stavu vodovodů a kanalizací, případně metodiky stanoví hodnotu procenta opotřebení pro jednotlivé skupiny vybraných údajů majetkové evidence, popřípadě jednotlivé položky. Určení % za větší celky se provede váženým (podle ceny) průměrem. Procento je vyjádřením stavu majetku, lze jej odvodit i z délky životnosti. Zpracovatel má několik možností k vyhodnocení procenta opotřebení a je na jeho uvážení, jakou metodu zvolí:

- může být použito pouze odborného technicko-ekonomického odhadu bez podrobné specifikace,
- může se vycházet pouze z teoretické průměrné deklarované životnosti objektů a provést porovnání s jejich skutečným stářím,
- lze oceňovat opotřebení stávajícího majetku jako výsledek „impairmentu“, tj. vyhodnocení poruchovosti, poškození, zhoršení, znehodnocení, nebo omezení funkce majetku,
- může být vypracována vlastní metodika založená na posouzení technického stavu, která zaručí jednotnost a objektivitu ve všech lokalitách (např. metodiku založit na metodě rizikové analýzy).

Teoretická doba akumulace finančních prostředků v počtu roků (zaokrouhlená na celé roky) se doporučuje odvozovat od výrobcem garantované životnosti: vodovodní řady přiváděcí a vodovodní síť 80 let, úpravny vody, popřípadě zdroje 45 let, kanalizační síť 90 let, čistírny odpadních vod 40 let, technologie 15 let. V praxi může být tato hodnota podstatně jiná, záleží na individuálním stavu majetku. Potřebné finanční prostředky se uvádí ve členění na získané z vodného a stočného a ostatní. Proto tyto prostředky lze rozdělit na zdroje vlastní a zdroje cizí. Základní část vlastních zdrojů na financování plánu obnovy vodovodů a kanalizací je tvořena prostřednictvím vodného a stočného. Rozhodování o výši vodného a stočného, resp. objemu prostředků na obnovu je citlivou záležitostí z hlediska sociálního a komunálně-politického. Navíc tvorba cen vodného a stočného je věcně usměrňována, sledována a kontrolována orgány státní správy a v případě požadavků na dotace z EU i Evropskou komisí. Zdroje generované prostřednictvím vodného a stočného by měly vyplývat především z odpisů majetku (odpisy infrastrukturního majetku by měly být směřovány zejména do jeho obnovy) a v případech oddílného modelu prostřednictvím nájemného (pachtovného) za infrastrukturu, které by mělo být stanovené nejméně ve výši odpisů. Alternativním způsobem financování obnovy vodárenské infrastruktury je převod majetku investic měst a obcí do vlastnictví vodárenských společností. Převod majetku vodovodů nebo kanalizací do vlastnictví vodárenských společností by měl probíhat nejčastěji nepeněžitým vkladem a následným navýšením základního kapitálu společnosti a to z důvodu, že tento převod je vždy spojen s ohodnocením tohoto vkladu, které pokrývá reálné realizační náklady převáděného majetku a tím získání maximální možnosti odpisů z takto získaného majetku, které jsou směřovány zejména do obnovy. Obecně lze cizí zdroje členit na zdroje návratné (úvěry, půjčky, předplacené nájemné a jiné návratné finanční výpomoci) a zdroje nevratné (dotace, subvence a příspěvky).

Aktualizace plánu se provádí v kalendářním roce následujícím po kalendářním roce, kdy došlo ke změně hodnoty majetku vlastníka podle vybraných údajů majetkové evidence o více než 10 % hodnoty majetku uvedené v plánu financování obnovy, nejdéle však do 10 let od jeho zpracování, popřípadě od jeho poslední aktualizace. Každá provedená aktualizace je součástí původního plánu financování obnovy vodovodů a kanalizací. Je nutné zdůraznit, že plán financování obnovy nezohledňuje žádné rozvojové záměry, tedy záměry směřující ke zlepšení environmentálních legislativních požadavků, k potřebné intenzifikaci objektů, ke zvýšení provozní spolehlivosti, apod. Je však vhodné k nim přihlídnout při následné realizaci plánu financování obnovy, a to z důvodu efektivity vynaložených finančních prostředků.

Pokud vlastník vodovodu nebo kanalizace nevypracuje nebo nerealizuje plán financování obnovy vodovodů a kanalizací,

zpracuje plán financování obnovy vodovodů a kanalizací odchylně od prováděcího právního předpisu vydaného k provedení ustanovení § 8 odst. 11 a nevytváří prostředky na obnovu nebo nedoloží doklady o použití prostředků na obnovu podle § 8 odst. 1, lze ho stíhat pro přešupek, resp. správní delikt podle § 33, odst. 2, písm. g) ZVaK pod sankcí až 1 milion Kč. Zákon č. 76/2006 Sb., který s účinností od 15. března 2006 změnil ZVaK v čl. II – Přechodná ustanovení stanovil povinnost, že plán financování obnovy vodovodů a kanalizací měl být zpracován nejpozději do 31. prosince 2008.

Závěrem

Vzhledem k výše uvedenému lze shrnout, že stanovení úrovně obnovy vodárenské infrastruktury, zejména distribučních sítí je tématem pro další širokou diskusi. Vodárenský trh v ČR je vysoce členitý s velkým počtem vlastníků a provozovatelů vodovodů a kanalizací (cca 6 000 vlastníků a 2 500 provozovatelů). Je obecně známo, že Ministerstvo zemědělství provádí v rámci vrchního dozoru kontroly u vodárenských společností, kde kromě jiného u vlastnických společností provádí kontrolu uložené povinnosti zpracovat a realizovat plán financování obnovy vodovodů nebo kanalizací a povinnosti vytvářet rezervu finančních prostředků na obnovu vodovodů nebo kanalizací a dokládat jejich použití pro tyto účely ve smyslu §§ 8 odst. 1 a 11 ZVaK. Nelze zakrýt, že některé vodárenské společnosti tuto uloženou povinnost řádně neplní. Zjištěné nedostatky vlastníků vodárenské infrastruktury (zejména u malých vlastníků) jsou v nedodržování tvorby plánů financování obnovy (financování z obecních rozpočtů), účetní neodepisování majetku (buď z neznalosti, nebo s cílem snížit cenu vodného nebo stočného), podhodnocením platby nájemného (pachtovného) v oddílném modelu a konečně provádění chybných údajů v evidencích (majetková, provozní) z důvodu snížení cen. Nedodržování tvorby financování obnovy (podinvestovanost vodárenské infrastruktury) zakládá vyšší provozní náklady a hlavně neplnění jednoho ze základních cílů Směrnice Evropského parlamentu a rady 2000/60/ES a to dosažení samofinancovatelnosti vodárenské infrastruktury. Na závěr je nutné konstatovat, že téma obnovy infrastrukturního majetku není „horkým bramborem“, o kterém se hojně diskutuje pouze ve vodárenství, ale týká se i celé řady jiných liniových staveb. Lze však konstatovat, že stav liniových staveb se v poslední době lepší, a to také ve vodárenství, díky legislativním nástrojům, podpořených sankcemi, mezi které patří i plán financování obnovy vodovodů a kanalizací.

JUDr. Josef Nepovím, Ing. Karel Frank